

[Jørgen Jensen.]

mende år, må vi også foretage en fordomsfri vurdering af de bestående udgiftsordninger med henblik på at skille de udgifter fra, som ikke længere har den samme høje prioritet, som de havde, da de i sin tid blev optaget på statsbudgettet.“

Jeg kan kun forstå denne udtalelse som en tilkendegivelse fra finansministerens og regeringens side af, at en udgiftsreform skal overvejes og gennemføres. Men der er ikke sagt noget som helst konkret herom, og det forlanger jeg heller ikke at finansministeren skal gøre ved denne lejlighed. Regeringen vil vel tage initiativet til sådanne overvejelser, og jeg er enig i, at det er da en af de allervigtigste opgaver, som folketinget står over for netop nu.

Jeg har ikke haft indtryk af, at hr. Lysholt Hansen har specielle bemærkninger til denne almindeligt holdte og principielle udtalelse af finansministeren, og jeg afviser ganske ved denne debat at komme ind på konkrete besparelsesforslag; det kommer vi nemlig til senere hen i forbindelse med de enkelte udgiftsforslag, vi får forelagt, og i forbindelse med gennemgangen og vedtagelsen af finansloven. Vi tager det foreliggende 3 års budget, som finansministeren har fremlagt, til efterretning; vi synes, det er et godt grundlag for at øve en nødvendig budgetkontrol.

Baunsgaard: Ja, også jeg vil indledningsvis udtrykke min glæde over, at vi har fået forelagt dette budgetoverslag. Jeg tror, vi med udarbejdelsen af dette overslag har fået tilvejebragt bedre forudsætninger for, at folketinget i sit arbejde kan se konsekvenserne af eventuelle vedtagelser for fremtidens økonomiske opgaver. Jeg tror heller næppe, der er grund til at betvivle, at vi tidligere har haft ganske overmåde brug for det uden at have haft et sådant overslag til rådighed.

Endnu kender man vel ikke — jeg gør i hvert fald ikke — det endelige billede, som det kommende finansår vil vise; men som jeg før har sagt det, er det min overbevisning, at det vil vise sig, at de væsentligste udgiftsstigninger vil hidrøre fra beslutninger truffet i det høje ting, vel at mærke beslutninger truffet i fællesskab, og det er formentlig ting, som vi alle gerne vil have gennemført. Men det er lige så klart, at vi

alle ikke har haft tilstrækkelig godt grundlag for at se virkningerne af en gennemførelse af alle disse mange ting, som man gerne vil have gennemført, og det synes jeg finansministeren meget rigtigt, og prisværdig rigtigt, peger på i sin redegørelse, at der er denne sammenhæng imellem beslutninger her i tinget og fremtidige stigninger i statens udgiftsbudgetter, og at der, hvad der er meget væsentligt, normalt må regnes at ville gå 2-3 år, inden man ser den fulde konsekvens af de beslutninger, der træffes i øjeblikket, og det er noget meget væsentligt, at man gør sig det klart.

Dernæst er der grund til at understrege en anden ting, som ministeren har sagt, og som det er nødvendigt at erindre sig i et forsøg på at bedømme det materiale, vi her har fået stillet til rådighed: at der er tale om et minimumsbudget. Er man forskrækket over den stigningstakt, der er angivet i dette budget, er der altså grund til at erindre sig, at hvis vi i øvrigt intet foretager os her i folketinget i de kommende 3 år, vil det gå som her antydnet. Foretager vi os noget her i folketinget, som kræver yderligere udgifter, vil disse tal blive større. Og så vil de i øvrigt automatisk blive større af to andre grunde. Den ene peger ministeren selv på, nemlig at alene den almindelige prisudvikling må skønnes at betyde, at statens lønudgifter forøger budgetterne med 2 pct. årlig, altså skal man allerede til den her omtalte stigning lægge et par procent. Her til kommer, at budgetterne er udregnet i det, vi plejer at kalde faste kroner, i 1965-kroner; altså skal den almindelige prisstigning ud over, hvad lønningerne betyder, lægges til, hvis man skal holde den stigningstakt i investeringerne, som dette budgetoverslag i sig selv er udtryk for.

Der er altså al mulig grund til at tro, at tallene, vi endeligt vil se, når vi når frem til 1970, bliver endog betydelig større end de tal, der fremgår af dette budgetoverslag. Med andre ord, vi kender nu udgiftsstigningerne, hvis vi ingenting foretager os her i folketinget med hensyn til nye udgiftkrævende beslutninger. Det er næppe tænkeligt, at noget folketing — og ingen vil være uenig med mig, når jeg siger, at det i hvert fald ikke er tænkeligt, at det danske folketing — skulle henleve en 3 års periode uden at træffe nogen som helst